

573.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH**

z dnia 21 października 1936 r.

o zasięganu opinii w sprawach odpowiedzialności osób, uprawnionych do kierowania robotami budowlanymi i do sporządzania projektów tych robót.

Na podstawie art. 402 ust. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 roku o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 202) w brzmieniu ustalonym ustawą z dnia 14 lipca 1936 roku (Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 405) zarządzam co następuje:

§ 1. (1) Do udzielania opinii w sprawach odpowiedzialności osób uprawnionych do kierowania robotami budowlanymi i do sporządzania projektów tych robót, w myśl art. 402 ust. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 roku o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 202) w brzmieniu ustawy z dnia 14 lipca 1936 roku (Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 405), gdy osoby te należą do izb inżynierskich, są powołane właściwe izby inżynierskie.

(2) Gdy chodzi o osoby, nie należące do izb inżynierskich, do udzielania wspomnianych opinii są powołane:

- a) Stowarzyszenie Architektów Rzeczypospolitej Polskiej — co do osób, posiadających wyższe wykształcenie techniczne, zakończone przepisaniem egzaminami, określone w art. 361 tegoż rozporządzenia;
- b) Naczelna Organizacja Inżynierów Rzeczypospolitej Polskiej—co do osób, posiadających wyższe wykształcenie techniczne, zakończone przepisaniem egzaminami, nie odpowiadające wykształceniu określonemu w art. 361 tegoż rozporządzenia;
- c) Naczelna Organizacja Stowarzyszeń Techników Rzeczypospolitej Polskiej — co do osób, nie posiadających wyższego wykształcenia technicznego, zakończonego przepisaniem egzaminami.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje na obszarze całego Państwa z wyjątkiem województwa śląskiego i wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z wyjątkiem obszarów województw poznańskiego i pomorskiego, na których wchodzi w życie z dniem 5 marca 1938 roku.

Minister Spraw Wewnętrznych: *Stawoj Składkowski*

574.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH**

z dnia 23 października 1936 r.

o rozciągnięciu przepisów policyjnobudowlanych dla miast na osiedle wiejskie Mościce w powiecie tarnowskim, województwie krakowskim.

Na podstawie art. 414 ust. (2) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 202) zarządzam co następuje:

§ 1. Przepisy dla gmin miejskich, zawarte w art. 172—263 cytowanego wyżej rozporządzenia, rozciąga się na osiedle Mościce w powiecie tarnowskim, województwie krakowskim.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych: *Stawoj Składkowski*

575.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 24 października 1936 r.

o cenie soli, użytej do wywożonych za granicę artykułów żywności.

Na podstawie § 4, pkt 2, lit. a) i § 22 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 grudnia 1924 r. o wprowadzeniu jednolitego monopolu sprzedaży soli na obszarze całej Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr 117, poz. 1043) zarządzam co następuje:

§ 1. Cenę soli białej, użytej do wywiezionych za granicę przetworów mięsnych, grzybów, ogórków i masła, obniża się w porównaniu z ceną tej soli obowiązującą w kraju o 0,135 zł na 1 kg.

§ 2. Za „przetwory mięsne” w rozumieniu niniejszego rozporządzenia uważa się: bekony, peklowane szynki wieprzowe i inne peklowane przetwory mięsne, wędliny z mięsa nierozdrobionego bądź rozdrobionego, oraz konserwy z gęsi, kaczek, kur, gołębi i kuropatw.

§ 3. Do korzystania z obniżonej zgodnie z § 1 ceny soli uprawnione są wszystkie osoby, wywożące za granicę jednorazowo łącznie przynajmniej taką ilość przetworów mięsnych, grzybów, ogórków lub masła, w jakiej się zawiera nie mniej niż 100 kg soli.

§ 4. Przyjmuje się, że ilość soli zawartej:

- a) w bekonach stanowi 9%,
- b) w peklowanych: szynkach i innych przetworach mięsnych oraz w wędzonych boczках wieprzowych — 7%,
- c) w przetworach mięsnych wędzonych (oprócz boczków wieprzowych) lub konserwowanych, również w puszkach — 3½%,
- d) w ogórkach i grzybach — 3%,
- e) w maśle — 2%

wagi netto tych artykułów.

§ 5. Osoby zainteresowane powinny zgłaszać się pisemnie o zwrot wynikającej z przepisów § 1 różnicy ceny soli do Dyrekcji Polskiego Monopolu Solnego dołączając do zgłoszenia zaświadczenie urzędu celnego o dokonany wywozie.

Przewidziane w ustępie poprzedzającym zgłoszenie powinno być dokonane przed upływem 3 miesięcy od daty wywozu. Po tym terminie ustaje obowiązek zwrotu różnicy ceny.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 listopada 1936 r.

Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 26 kwietnia 1930 r. w sprawie nabywania soli do wyrobu bekonów i szynek na wywóz za granicę (Dz. U. R. P. Nr 39, poz. 348).

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

576.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 27 października 1936 r.

w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o niżkach celnych i zwolnieniach od cła.

Na podstawie art. 23 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610) zarządza się co następuje:

§ 1. 1) Przy przywozie towarów wyszczególnionych w załączonych do rozporządzenia niniejszego wykazach Nr 1, Nr 2 i Nr 3, jeżeli towary te nie są oznaczone jako wolne od cła, pobiera się cło niższe, wyrażone w tych wykazach w procentach cła normalnego (autonomicznego).

2) Cło niższe oblicza się od stawek zawartych w kolumnie I lub II taryfy celnej przywózowej w brzmieniu każdorazowo obowiązującym, w zależno-

ści od tego, z której kolumny stawki celne mają do danego towaru zastosowanie.

§ 2. Urzędy celne stosują cło niższe bądź zwalniają od cła:

- a) przy przywozie towarów wyszczególnionych w wykazie Nr 1 — za pozwoleniem Ministra Skarbu i na warunkach w tym pozwoleniu przewidzianych,
- b) przy przywozie towarów wyszczególnionych w wykazie Nr 2 — na podstawie zaświadczenia izby przemysłowo - handlowej, właściwej terytorialnie dla danego zakładu przemysłowego, a jeśli chodzi o przywóz tych towarów na obszar W. M. Gdańska dla użycia ich na tym obszarze — na podstawie zaświadczenia Izby Handlu Zagranicznego w Gdańsku,
- c) przy przywozie towarów wyszczególnionych w wykazie Nr 3 — bez osobnych na to pozwoleń lub zaświadczeń.

§ 3. Zaświadczenia wymienione w punkcie b) § 2 rozporządzenia niniejszego powinny zawierać:

- a) nazwę izby, która zaświadczenie wystawiła,
- b) miejsce i datę wystawienia zaświadczenia,
- c) powołanie rozporządzenia niniejszego, jako podstawy prawnej dla wydania zaświadczenia,
- d) nazwę i siedzibę firmy, której zaświadczenie zostało wydane oraz oznaczenie miejsca zakładu przemysłowego, dla którego towar jest przeznaczony,
- e) nazwę towaru w brzmieniu podanym w wykazie Nr 2 oraz ilość tego towaru,
- f) stwierdzenie, że podana ilość towaru odpowiada zapotrzebowaniu przedsiębiorstwa lub jego zdolności przetwórczej oraz wskazanie w jakim okresie czasu towar ma być przerobiony,
- g) stwierdzenie, że towar objęty zaświadczeniem jest przeznaczony do celów określonych w wykazie Nr 2,
- h) nazwę urzędu celnego, w którym ma być dokonana odprawa celna,
- i) wymienienie urzędu celnego, znajdującego się najbliżej zakładu przemysłowego, dla którego towar jest przeznaczony,
- j) podpis i pieczęć izby wystawiającej zaświadczenie.

§ 4. 1) Zaświadczenia wystawiane przez izby (pkt b § 2) są ważne na okres obowiązywania rozporządzenia niniejszego; mogą być one wykorzystywane częściowo, lecz co najwyżej przy pięciu zgłoszeniach celnych.

2) Zaświadczenia powołane w ust. 1 nie wykorzystane całkowicie przy pięciu zgłoszeniach celnych nie mogą być wykorzystane przy zgłoszeniach celnych następnym, chociażby termin ich ważności (ust. 1 § 4) jeszcze nie upłynął.